

**PLAUKIMAS PER ATLANTA
JACHTA “LIBERTY”**

2005

JACHTA „LIBERTY”

Registruota Bredfort, Connecticut, JAV

Hunter 37 Cherubini, 1982 metų gimimo

Pirmoji įgula : kapitonas ir savininkas – Viktoras Onačko

Pavadootojas I– Linas Tamkvaitis

Pavadootojas II – Edmundas Tradišauskas

Pavadootojas III – Šarūnas Sodeika

Pavadootojas IV – Gintaras Žukauskas

Pavadootojas V - Linas Žukauskas

Pirmosios plaukimo dalies – Bredfordas (41°16'N, 72°49'W)– Lisabona (38°42'N, 9°14'W)

trukmė – 2005.05.14 – 06.12 (28 paros)

Tikslas

Kadangi iki šiol Trakų ežeruose nebuvo tikro gero didelio flagmano, Viktoras nusprendė, kad tam tikslui labiausia tiktų pagyvenęs amerikoniškas modelis. Šiaip ar taip reikia išreikšti pagarbą tautos valiai, išsirinkusiai analogišką modelį į Prezidentūrą. Todėl pasirausęs internete rado tinkamą Trakams aparatą. Kiek tolokai, bet tikras amerikoniškas su europietišku kontekstu – Hunter Cherubini, 37 pėdų, 1982 metų gimimo, nors truputį aptriušęs, bet dar gyvas ir tvirtas. Tad pagrindinis tikslas šio plaukimo – Trakų buriavimo centro išgarsinimas ir papildymas didžiausiu iki šiol čia matytu laivu. Tam reikėjo nuskristi į Konektikutą, nupirkti laivą, susikviesti draugus ir parplukdyti tautiškai skambančią „Liberty“ į Trakus. Kadangi kelias tolimas, draugai nelabai ištvėringi ir ištikimi, įgula išsilakstė Lisabonoje, tad antram etapui reikėjo suburti naują, patvaresnę.

Laivas

Kambuzas.

Šturmano stolas ir aparatūra.

Minėtasis Hunter Cherubini 37 pėdų ilgio. Padarytas iš plastiko. Vienas stiebas, kuterio apranga (beje, labai pasiteisinusi). Vienas variklis – Yanmar, trijų cilindrų dizelis. Vienas vairas ir vienas šturvalas. Vienas tuzikas – sudaręs pagrindinę viso peizažo dalį plaukimo metu.

Gelbėjimo plaustas (vienas) – taip ir neišpakuotas.

Navigacinė įranga – Magelan GPS mažutis, rankinis, bet visada veikiantis; kompasas (naktį kažkodėl nešviečiantis), lagas ir lotas – Raymarine (kartais veikdavo). Radio stotelė – ji tai veikdavo, tik kalbėti per ją nebuvo su kuo. Satelitinis telefonas – labai gerai veikiantis, tik labai brangūs pokalbiai. Bet malonūs ir kartais naudingi. Du akumuliatoriai – pastoviai stengdavosi išsikrauti ir palikti mus be elektros. Jei ne saulės baterija... Maisto gamybai – technikos stebuklas – kerogazas (atskira kalba).

Įgula

Bredforde prieš išplaukiant (iš kairės) Gintaras, Edma, Linelis, Linas, Viktoras ir Šaras.

Savininkas bei kapitonas – Viktoras Onačko. Daugybės laivų buvęs savininkas ir kapitonas.

Penki kapitono pavaduotojai – taip pad daugybės kitų laivų savinikai, kapitonai, pavaduotojai, padėjėjai, šturmanai, bocmanai, jungos ir t.t. Per visus ne kartą apiplauktas Žemės rutulys. Žodžiu, daug matę ir dar daugiau suvartoję...

Plaukimas

Pasiruošimas plaukimui prasidėjo sausai – prie PC ekrano, rausiant Internetą, kokį gi laivą galima būtų parsiplukdyti į Trakus. Jų ten, Internetė, daug, naujų ir senų, ir gerų, ir brangių, ir nelabai. Blogiausia kad jie ten visi už ekrano, o norint pamatyti ir pačiupinėti reikia ten nusigauti – silpni dar tie mūsų Internetai...

Jau suderėjus dėl dviejų galimų apžiūrėjimo ir pirkimo, kapitonas su Pavaduotoju III išskrido jų čiupinėti ir pirkti. Ką ir padarė. Kai gegužės 12 atskrido likusi įgula (kiti keturi pavaduotojai) – laivas jau suposi ant vandens. Trūko tik prisipirkti maisto, gėrimo(ų), dizelino ir išplaukti. Aiškiai supratome kad nei per dieną, nei tuo labiau per savaitę ant kranto mes to laivo neiščiupinėsim ir pagal visus standartus Atlantui neparuošim- juolab visai neaišku nuo ko pradėti ir kuo pabaigti. Viskas atrodė sveika ir gyva. Užsikorė Viktoras net ir į stiebą – ir ten viskas savo vietoje, ir burės iš dakrono, ir net tuzikas plaukiantis. Variklis burzgė. Prie kranto net ir primusas kaitino. Žodžiu, pasiruošę.

Taigi. Gegužės 13 supirktas maistas, gėrimai (pradžioje naiviai atrodė kad tikrai pakankamas kiekis), paskutinį kartą skaniai pavakarieniauta jachtklubo restorane, ir pralaukus tą neteisingą penktadienį – tryliką gegužės, šeštadienį ryte užkūrėm variklį ir numotoravom į gretimą uostelį saliaros. Va po to jau pakėlėme bures ir išplaukėme – Long Island Bay iki vandenyno. Vėjo buvo nedaug, vaizdai gražūs, ramūs pakrančių nameliai – bet jau pradėjom jausti, kad tuoj baigsis mūsų poilsis.

Tikslių išėjimo jūrlapių į vandenyną nebuvo, tai antra naktis pakankamai stresinė – tarp sekumų, uolų, neaiškių bojų, švyturių, didelio kiekio blūdijančių laivų. Netgi trumpam sustota iki aušros – gi ne taip lengva rasti tą Atlantą, dėl kurio čia ir skridom.

Užtai galų gale Atlantas mus pasitiko didelėm erdvėm, rūkais, ir šalčiu. Pakrante į pietus tekanti Labradoro srovė atneša šaltą vandenį, ruonius, drėgmę ir bjaurią nuotaiką. Naktimis daug iš rūko išlendančių ir garsiai ūkiančių laivų. Naktinės vachtos tikrai buvo šaltos ir neramos, stengiantis ką nors išžiūrėti rūke, kuriame beje, laba gerai girdisi didelių variklių keliamą vibraciją. Visų turimų šiltų rūbų neatrodė per daug. Santykinai dar sekėsi – vėjas buvo palankus, banga maža ir neužpilanti vairininko – kiti visi saugiai pasislėpę ir nešlampantys.

Neliečiama vandens atsarga. 2x20 ltr.

Derybos dėl kuro

*Seniui nupylėm gero, 12-os metų.
Plaukti per Atlantą ne juokai.*

Tada ir prasidėjo iki reiso vidurio trukusios diskusijos – kur plaukti. Ar į pietus – ten šilčiau, daugiau saulės, o gal net ir su mini- bikini apsirengusių merginų (jei pakankamai ilgai plaukti), į rytus – ten lyg ir planavom, ten gimtieji Trakai, ar į šiaurę – ten, tiesa niekas nenorėjo, ten šalta, bet lyg ir trumpiausias kelias namo. Kapitonas su pavaduotoju dauguma nusprendė plaukti į pietus - bikini vaizduotėje nustelbė kitus vaizdinius jau nuo trečios plaukimo dienos. Į rytus plaukti trukdė vėjas – pagal visas gražiai daugelio metų patirties nubraižytas diagramas iš rytų pūsti jis tiesiog negalėjo – deja, jam to niekas nepasakė prieš reišą... Rytys vis stiprėjo, keldamas vis didesnę ir netaisyklingą bangą, palikdamas mums sunkų kapanojimąsi į pietryčius. Eilinį kartą vandenynas mums parodė, kad mūsų planai laiku pasiekti Europos krantus ir nepavėluoti į darbą jam visai nerūpi.

Šlapias vairininkas

Eilinė šlapią diena. Šlapią visur – dieną ištiesai plauna bangos, kas trečia užpildama vairininką nuo galvos iki kojų. Bet taip jam ir reikia – čia jau jo valanda būti skalbiamam. Užpila ir kitus, išlindusius pakvėpuoti grynu oru – juos tai ir lyg nei už ką. Bet jei jau išlindai – tai ir gaus savo porciją. Dar labiau nei už ką šlampam apačioje. Čia tai jau ir visai nenumatytai. Jachtos viduje lyg ir turėtų būti sausa. Turėtų – bet nebūna. Kažkaip vandenyno bangos suranda kelią vidun. Per pačius mažiausius plyšelius – o ką jau kalbėt apie ne pačius mažiausius - vanduo laša, teka, čiurlena, drėkindamas miegmai-

šius, pagalves, čiužinius, drabužius, knygas, visus elektroninius prietaisus (jie, beje, visų mažiausiai pritaikyti sūriam vandeniui) ir šiaip viską viską. Kai jam labiau pasiseka- ir mažiau pasiseka mums – nusitaiko ir į maisto produktus. Nors viskas buvo tikrai kruopščiai supakuota – pasirodo, nepakankamai. Vakar išmetėm visą duoną, panašią į šlapią vatą, cukrų – kurį tiesiog ištirpdė ir išplovė, palikdamas gražias tuščias kartonines dėžutes. Dar pamėginome išvirti sūriu vandeniui permirkusią bulvių piurę – gal tiesiog nereikės sūdyti – deja, švelniai pavadinkime, eksperimentas nepasiteisino.

Blogiausia, kad vandenyno bangos nusitaikė ir į mūsų gėlo vandens batus – jokių teoretinių šansų ten pakliūti jos neturėjo, bet matyt jom su teorija nelabai gerai, ir ryte mano išvirtą kavą įgula paragavę ir pasiraukę lyg susitarę išpylė per bortą. O likti vidury vandenyno su labai ribota avarine vandens atsarga ne pati smagiausia situacija. Iki vakarykščios maisto atsargų revizijos to lyg ir nelabai jautėsi – vandenį puikiai pavadavo nors ir nelabai koks, bet su malonumu vartojamas amerikoniškas alus. Deja – nuo kratymo ir daužymosi per bangas didelė dalis skardinių prakiuo, alus išsiliejo į triumą. Va iki

Tautos gėrimas - 10 \$ už 1,7 ltr. Skoniu ir kvapu sukeliantis mintis apie acetoną.

ko neprisikasė vanduo – tai iki stipriųjų gėrimų. Jie ir supakuoti gerai, ir paslėpti saugiai ir visai nebijo sūraus vandens. Bet jie ir vartojami gerai – grynas oras, pastovus peizažas, išsitiesęs supimas ir baladojimas visomis trimis ašimis(atrodo laive jų atsiranda dar daugiau) skatina kasdieninį rūpestį jais. Nors buvome rimtai prisipirkę, jų vis vien neužteko.

Penkias dienas nuoširdžiai laukėme ir tikėjomės, kad tas rytys pagal visas taisykles turi pasisukti. Tegul sukasi kur tik nori, kad tik ne tiesiai į nosį. Jau kai pradėjo atrodyti (greičiausiai tik pasirodė) kad sukasi į pietus, su baisiu džiaugsmu pavaduotojų opozicinė mažuma sugebėjo apginti interpeliaciją ir nubalsuoti už kursą į šiaurės rytus – su tikslu kad vėjas ir toliau suksis... Sulauksi. Pastebėjom tik kad kampas nuo kurso liko toks pat, tik kažkodėl banga dar statesnė ir bjauresnė. Jos atžvilgiu buvo išsakyta visa eilė Didžiajame Lietuvių Kalbos Žodyne nemintų žodžių bei frazeologizmų

– nepadėjo. Artėjo lemiamas momentas – vendas atgal į nusibodusį kursą. Bet čia kažkas atsitiko – tiesiog pradėjo rimti vėjas, pašvietė saulutė. Pakvipo atostogomis ir labai žmogiška pagunda nusiprausti. Pirmas neišlaikė Pavaduotojas I – po jo jau ir kiti. Vandenyne nurimo – pasirodo, gali būti netgi ir taip. Dar po kelių valandų ir visai nusištiliavo – va tai jau pradėjo mums nepatikti, nes visi pagalvojom, kad vėl nebespėsime į darbą po atostogų – kažkodėl tokios absurdiškos mintys apie darbus vandenyne visiems periodiškai užeidavo. Pusė paros pilnos fliautos vėl visus priveda iki nežodyninių terminų – netgi labiau nei priešinis vėjas.

Oro ir sūraus vandens vonios. Sūraus, nes gėlo vandens kiekis ribotas, o kaip paaiškėjo vėliau - labai. 4 litrai parai 6 vyrams.

Vyksta abejonės ir diskusijos dėl vėjo prigimties, paskirties, reikšmės. O jo tuo metu tiesiog nėra. Išvyniojamos ir suvyniojamos burės, beje, netgi susiuvamas groto pusmetrinis įplyšimas. Niekas nepada. Kai jau nusprendžiame, kad Atlante visi vėjai baigesi, palaukęs pusvalandį jis atsiranda. Nusprendžiame kurti variklį ir plaukti į kraštus, kur pučia palankūs vėjai.

Bet čia pradėjo kaprizintis variklis. Geras, patikimas jūrinis Janmar agregatas po kelių plaukimo dienų apsižiūrėjo, kad pasikeitė jo šeimininkas, ir staiga paleido alarmo signalą. Su varikliu kažin kur vandenyne nenuplauksi, bet be jo nepakrausi akumuliatorių – o be elektros tai jau tikrai liūdna – apšvietimas, navigaciniai prietaisai, kompasas naktį, net geriamo vandens padavimas iš bakų bei išpumpavimas iš triumų – viskas stringa. Japoniškas variklis galvojo, kad pagasdins naujus nišmanėlius ir privers pasukti atgal. Neapskaičiavo, kad mūsų tarpe yra Pavaduotojas II - buvęs inžinierius, o dabar tiesiog „oligarchas“, ir kad jam išmesti nelabai reikalingą ir paniką keliantį užsikirtusį termostatą iš variklio – vieni niekai. Variklio alarmo signalas nutilo ilgam. Bet jau buvo spėję išsikrauti akumuliatoriai, ir visos elektros nebuvimo pasekmės jau buvo liūdnai pastebimos. Net ir maksimaliai ją taupant, be Edmundo atsivežtos ir prijungtos saulės baterijos būtų tikrai riesta. Ilgai ir sėkmingai įkalbinėtas variklis pusę paros mus nešė į palaimintus kraštus, kur ištisai pučia ne per stiprūs palankūs vėjai (bent jau apsietė ir žadėjo kad veža būtent ten). Ir tikrai. Po paros atsirado ir vėjas (o gal mus ten nuvežė įkalbėtas Yanmar?). Gal ne visai silpnas, gal ne visai palankus, bet vėjas.

Tada dar nežinojome, kad atejo naujas etapas – laikas patikrinti mūsų supratimą apie burių bei takelažo remontą. Vėl suplyšusį metrą groto įveikėme palyginti nesunkiai – čia jau pravertė daktaro profesinė patirtis siuvinėjant praplyšusius ar supjaustytus audinius. Bet kai nutrūko forštagas su-

Stiebas, laikomas dviem inkaro lyno galais, nutrūkus forštagui

Furleksas, pririštas prie kairio lėjerio

pratom, kad tai jau žymiai rimčiau. Tik greitos Pavaduotojo II – antrojo mūsų „oligarcho“ reakcijos ir buriuotojiškos patirties dėka likome su stovinčiu vertikaliai stiebu. Po to laukė lipimas į stiebą viduryje vandenyno, kai laivą supa didelės bangos, o stiebo viršūnė brėžia dangaus žydrinėje nei-sivaizduojamas trajektorijas - tiems kas to nebandė, net ir nepatarčiau bandyti. O ir pats antrą kartą stengčiausi išsisukti... Pavyko, po ilgų ginčų, skirtingų intelektų, žodynų bei patirčių ir koncepsijų konfrontacijos priėti konsensusą - vietoje forštago pakabinti sudvigubintą ankerleiną. Konfrontacija, beje, truko ne trumpiau nei kabinimo procesas. Bet abu procesai sėkmingai baigėsi, ir mes su stačiu stiebu pasiekėme Azorus.

Užtat kai jau sutvirtinome stiebą, prasidėjo mūsų auksinė savaitė. Stabilizavosi visuose atlasuose

Ruošiamas išskleisti genakeris

žadėtas pietvakarių vėjas, pilnu halfvindu pradėjęs mus nešti link Azorų. Nelabai sausai, gerokai supantis ir kočiojantis, bet gan greitai ir ten kur reikia. Per parą prisukdavome virš 180 jūrmylių. Azorai artėjo tiesiog plika akimi žiūrint į gaublį. Ir kai jau mes pradėjome skaičiuoti, už kiek valandų prisiliesime prie šalto alaus bokalo, vėjas vėl nurimo, ir dar pasisuko į fordaką. Bjauriau ir negalima buvo pasielgti prieš pat visų išsvajotą aludę. Vėl prasidėjo burių suvyniojimai ir išvyniojimai, genakerio kėlimas ir galutinis jo metimas į vandenį (prasitrynė bene pirmą kartą per 23 Hunter Cherubini gyvenimo metus pakelto genakerio falas – kodėl- nepavyko suprasti ir

gudriausiųjų tarybai). Ir štai galų gale tą palaimintą birželio 3 anksti ryte toje vietoje kur laukėme žemės pradėjo matytis kažkokie tamsūs debesys prie horizonto. Iki pietų jie išryškėjo į krantą ir

sėkmingoje pabaigoje išsirutuliojo į „Skippers Bar“, kuriame mūsų jau laukė...

Azorai – salos viduryje Atlanto vandenyno. Čia beveik visada užsuka per Atlantą plaukiančios jachtos. Mes ramiai ir niekur neskubančiai pasaulio buriuotojų bendrijai pademonstravome

nerealų tautinį veržlumą ir ryžtą. Per parą laiko susiremontavome forštagą, sutvarkėme bures, pagaminome ir įstatėme lates, milžinišku silikono kiekiu aplaistėme denio ir korpuso plyšius – tikėdamiesi sumažinti vandens patekimą į vidų. Susipirkome visus maisto produktus, įskaitant išpūdingą vietinio vyno kiekį, sukompaktavome laivo remontinį rinkinį ir atlikome dar tūkstantį visokiausių kitų darbų. Per tą pačią parą tiems patiems apsnūdusiems burių broliams atrodė, kad mes lyg ir neišeiname iš vietinio baro, kurio apyvarta tą parą labai ženkliai padidėjo. Visą naktį prasišlaistėme po Punta

Alus geras, 1.6 EUR už Big boką.

del Gada diskotekas – bet tik tam, kad įsitikintume, jog Azorų merginos, nors ir labai gražios, geru skoniu nepasižymi. Jos visai nesusidomėjo tokiais šauniais vyrukais kaip mes...

Vynas, 10 ltr. taroje, bet jūroje galioja aksioma - kiek nepaimsi, paskutinei dienai neužteks.

Taigi, prėjus parai aplink mus buvo vėl vien vanduo – be jokių žemės ir alaus požymių. Bet triume – šį kartą patikimai supakuotas ir suslėptas, su mum keliavo atsakantis kiekis Azorų vyno (ir vėl mums naiviai pradžioje atrodė kad pakankamas...). Pirmas pusantros paros plaukėme varikliu – vėl nesirodė atlasuose gražiai rodyklytėmis pažymėtas vakarų brizas. Absoliučiai lygus vandenynas, žydrą vandenį pagyvynantys tik kas dieną atplaukiantys ir tunus vaikantys delfinai, bei retkarčiais pro laivą atsainiai apiplaukiantys banginiai. Bet ramus vanduo ir gausus Azorų vyno vartojimas visai nereiškė, kad laive dingo visos problemos...

Toliau eilė streikuoti atėjo mūsų virtuvei. Šiaip jau karštas maistas bent kartą ar du į dieną labai tinka atvira ore. Juo labiau, kad ir mūsų pasiimti maisto produktai buvo planuoti virimui. Nelabai įprasta graužti sausus makaronus ar bulves – net ir ekstremaliom sąlygom. O mūsų amerikoniška viryklė, beje dirbanti kaip kerogazas ir vartojanti žibalą, skirtingai nuo Europoje populiarus propano, savo charakterį parodė jau nuo pat pirmos dienos. Kad ji veiktų reikia ne tik pripumpuoti baką iki 20 mistinių vienetų, rodomų manometre, ne tik pakaitinti degiklį specialiu skysčiu, ne tik sukalbėti specialią maldele

„Kad Viryklė Veiktų“, bet ir tiesiog laimės. Kol laivas nesisupo, su ja dar galima buvo šiaip taip susitarti, bet atviros vandenyno bangos ją nuteikdavo melancholiškai ir ji reguliariai atsisakydavo gaminti mums maistą. Pirmą atsisakė pompa – ji sulūžo dar neišplaukus, tad spėjome ją pakeisti nauja, kuri sulūžo jau išplaukus, ir po to tekdavo pumpuoti iki mistinių dvidešimties vienetų visą laiką kol kūrendavosi plytelė. Topinį šposą, pamačiusi kad paprastai mūsų neįveiks, ji iškrėtė mūsų budrumui kiek nuslūgus. Supo stipriai – o tai reiškia kad tuo metu kiaušiniene mėginantis iškepti Pavaduotojas II (kiaušiniene jo firminis patiekalas, šešių sluoksnių, gausybės ingredientų ir prieskonių, kurioje yra net ir kiaušinių) stipriai įsispyręs abiem kojom, užpakaliu bei viena ranka, kita mėgindamas išlaikyti horizontaliu paviršiumi pilną keptuvę kiekvienai bangai trenkiant į laivą (dar priklauso kas trečiai bangai pasakyti po svarbų necituotiną žodelį) jau buvo viską sudėjęs ir laukė paskutinio etapo- kada viskas iškeps. Va tuo metu ji ir nusprendė kad atejo jos keršto laikas – užgeso proceso svarbiausioje fazėje. Kol galų gale išsaiškėjo, kad baigėsi žibalas, kol jo per du etapus pavyko – viską aplinkui apšlaksčius šiuo kvapiu skysčiu pripilti, po to pagal technologiją- pompa, kaitinimas, maldelė - užkurti, praėjo pusvalandis. Visą tą laiką Edis laikė keptuvę rankoje, stengdamasis išlaikyti neišlietą turinį. Po viso to jo firminis patiekalas, deja jau firminiu (o ir patiekalu) sunkiai buvo beįvardunamas... Mūsų kova su virykle, tenka pripažinti, baigėsi įtemptomis paliaubomis ne mūsų naudai – likome prie vieno virimo per dieną, atsisakydami net kavos virimo ceremonijų, taip praskaidrinančių vandenyno monotoniją. Vėjas pasisuko į pietryčius, vis po truputi stengdamasis užėiti iš užpakalio. Kodėl – mes nesupratome, tik stengėmės, sukėlė visas turimas bures, kuo greičiau judėti link Europos. Judėti sekėsi lėtai, vėjui silpstant vis pasitelkiant į pagalbą variklį. Jau puikiai matėsi, kad mūsų visų laiko limitas baigsis gerokai anksčiau nei pasieksime Brestą – mūsų pirmąjį planuotą tašką Senajame Kontinente. Vėl atsivertėme Europos kelių atlasą ir pradėjome ieškoti, kur čia prisišvartavus arčiau ir anksčiau. Pergalvojus daugybę variantų – o jų, pasirodo pilna vakarinė Europos pakrantė, apsistota buvo prie Lisabonos. Tęsėsi šiltos, malonios, pakeleivingo nestipraus vėjo dienos. Tada mes dar net nenujautėme, kad artėja maksimalių išbandymų metas...

Apie vietą jachtoje, kur ir karalius pėsčias vaikšto, reikėtų parašyti ištisą traktatą. Tai mažos spintutės dydžio patalpėlė, į kurią įsispraudai šonu ir, kad mėtomas bangų nesibaladotum, įsiremi pečiais į sienas. Tada, panaudodamas visas iš kaubojiškų bei indėniškų filmų įgytas žinias apie rodeo mėginį apžergti lyg mustangas šuoliuojantį ir besitaikantį tave numesti „puoduką“. Bet iki šios vietos tai tik koordinacijos ir gimnastinių įgudžių išbandymas. Techninė šio prietaiso dalis mistiška ir sunkiai suvokiama. Nutekami vandenys (ir ne tik vandenys, o ypač jie) rankine pompa išpumpuojami į specialų rezervuarą, kuris, beje, kažkodėl buvo įrengtas po mano gultu. Iš jo tie ne visai vandenys elektrinės pompos pagalba jau pumpuojami į amžinai beatsinaujinantį ir savaime beatsišvarinantį vandenyną. Viskas paprasta ir logiška – su mažyte sąlyga, kad visos grandys funkcionuoja be priekaištų. Kad kažkuriai grandžiai galima būtų pareikšti priekaištų supratome iš

Šaras, už jo namų ūkis, su meškerėmis, kuro atsargomis ir kt.

pasikeitusio kvapo po dviejų plaukimo savaitių. Pradžioje kiek įtariai nužvelgdavome vienas kitą – tokioje mažoje erdvėje retai besiprausiantys vyriški kūnai natūraliai įgauna specifinį kvapą. Bet kvapas įtartinais stiprėjo, augo, kito, ir pagaliau, likus savaitei iki Lisabonos, visiems tapo aišku, kad teks gilintis į modernių technologijų gilumines grandis. Ilgokai visi apsimetinėjome kad labai užimti arba neprabundamai miegame, kad tik tas darbas nekristų man. Pasiukoti galų gale teko Viktorui – kaip laivo savininkui ir kapitonui. Štai už šį jo žygdarbį mes jam ilgai būsime dėkingi. Ką konkrečiai padarė ir kaip susitvarkė, su kokiais nuostoliais, su kokiom substancijom susidūrė ir kaip jas nugalėjo – nepasakojo. Bet situacija laive buvo normalizuota, ir gydytojas sanitarinį laivo stovį vėl galėjo įvertinti patenkinamai.

Šiame kelionės etape pasižymėjo ir mūsų medžiotojų bei žvejų būrelio pirmininkas. Išstis apsakymas išeitų pasakojant kaip Edmundas ruošėsi žvejybai Atlante, kiek meškerių, valo, blizgių, pavadėlių, voblerių ir visokių kitokių būtinai reikalingų daiktų atsivežė iš Lietuvos. Kitą tiek, už bene 500 USD, pasikonsultavęs Bredforde, prisipirko vietinėje šių be galo reikalingų daiktų parduotuvėje. Nuo pat pirmos dienos paskui laivą vilkosi bent po vieną blizgę. Keturis-penkis kartus dienoje blizgės būdavo keičiamos, dažnai atpainiojant susipynusius valus, Perskaitoma išsami paskaitėlė apie tai, kokias blizges turėtų mėgti vietinės žuvis, motyvuojama kodėl būtent toks masalas šiai vietai, laikui ir nuotakai pats geriausias ir blizgės toliau iškeliaudavo mirkti į vandenį. Pirmas plaukimo dienas šis ritualas buvo įdomus, vėliau ne toks, dar vėliau žvejo entuziazmas, nors ir pašiepiamas, bet nei kiek neblėstantis keldavo tik šypsena. Visa likusi įgula per tris savaites suprato kad jau šiame vandenyne tai žuvis nėra ir tikrai niekada nėra buvę, tad ir pagauti jos neįmanoma. Ir štai už Azorų netikėtai situacija pasikeitė Per dvi dienas buvo pagauti du visai

I-as tunas.

II-as tunas. Pagal išlaidas ir pastangas norint pagauti, turėtų būti auksiniai.

nemaži tunai, nufotografuoti, iškilmingai nužudyti ir suvalgyti – dalis žalios suši pavidalu, kita dalis termiškai apdorota su visokiais prieskoniais bei užkalbėjimais. Atrodo kad troškintas su daržovėmis – Pavaduotojo I tiesiog kūrybos šedevras – buvo skaniausiais...

Tęsėsi lėtas ir ramus judėjimas gimtojo kontinento link. Vėjas pasisuko visai į vakarus, teko suremti “peteliškę“ ir, retkarčiais paraginant varikliu, sunkiai bet pastoviai padaryti savo šimtą mylių į rytus. Plona linija jūrlapyje nenumaldomai artėjo prie kranto...

Lisabonos prieigų fortas.

Ir štai birželio 12 dieną, sekmadienį, anksti ryte išsisklaidžius rūkui pamatėme krantą. Pataikėme tiesiai į Tež upės žiotis, kur užporos mylių nuo vandenyno įsikūrusi portugalų sostinė. Dar pora valandų varikliu ir mes švartuojamės marinoje. ATLANTO VANDENYNAS PERPLAUKTAS

Išvados

I Pasirodo, Atlanto vandenyną perplaukti galima.

II. Geriau per jį plaukti vasarą, kai šilta

III. Dar geriau per vandenyną plaukti gerai pasiruošus

IV. Degtinės Atlante vistiek neužteks...

Paminklas kolombui Lisabonoje.

Paskutinė vakarienė Lisabonoje.

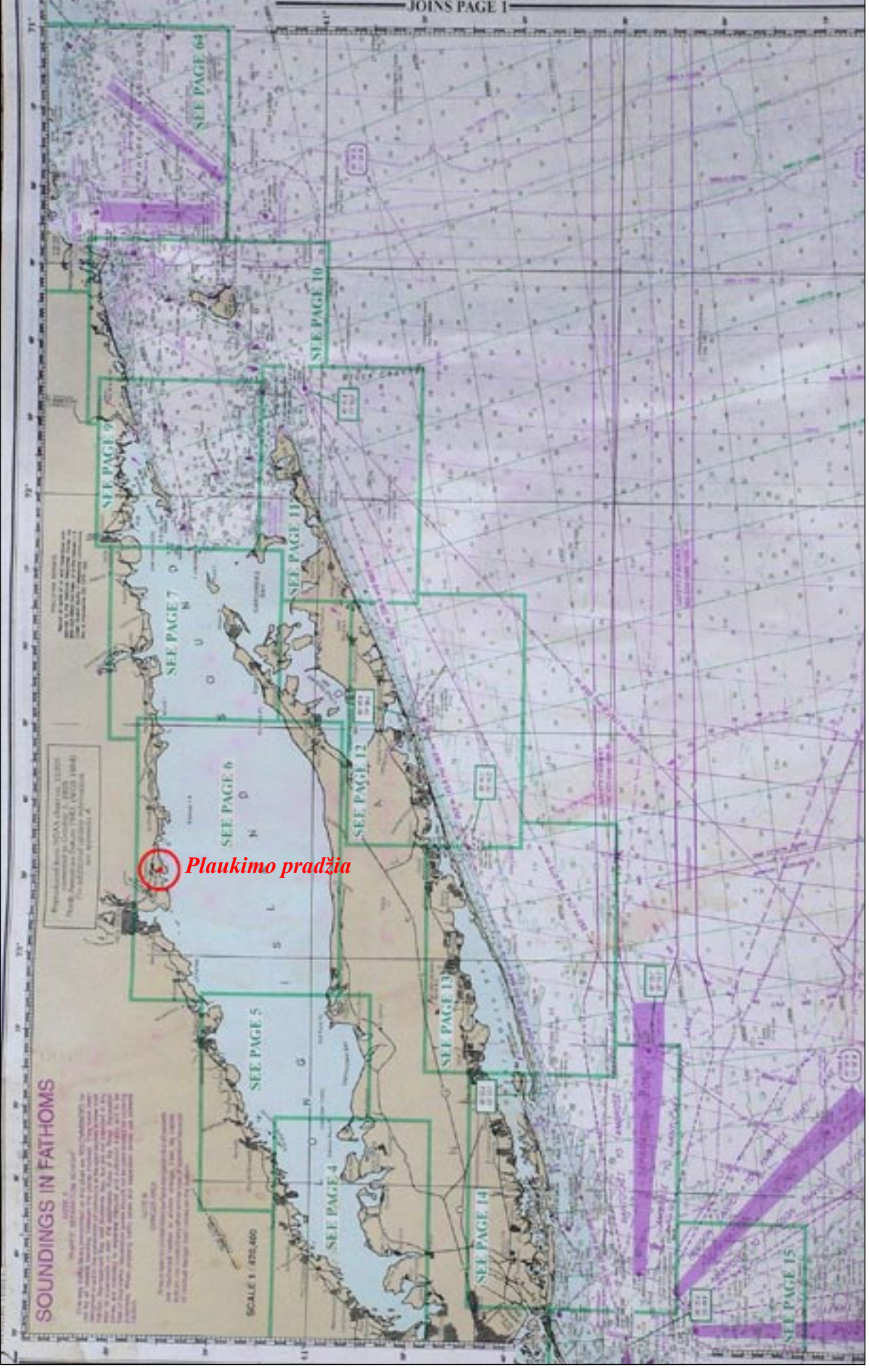
P.S. tiems kas tikėjos, kad rasite čia naudingų patarimų, pamokymų, paaiškinimų kaip perplaukti vandenynus, norėčiau pasakyti du dalykus.

Pirma, šio plaukimo aprašymo tikslas buvo visai ne toks.

Antra – pažiūrėkite per langą. Už lango – laukinis kapitalizmas, o jūs norite, kad vertingi bei naudingi patarimai būtų dalinami dykai. Norint gauti tikrai vertingų patarimų, reikia nusipirkti gero viskio butelį, susiskambinus užėti pas kapitoną ar bet kurį jo pavaduotoją, ir, ilgai šiltai sėdinti bei vartojant, pasistengti iš jo šį bei tą iškvosti. Gal pavyks...

Chart latitude and longitude of major aids are shown boxed in green; those boxes have been placed so as not to delete soundings of less than 20 feet. See note

JOINS PAGE 1

Plaukimo pradžia

ILHA GRACIOSA

ILHA STA. MARIA

ILHA DO FAIAL

ILHA DE SÃO JORGE

ILHA DO PICO

ILHA DE SÃO MIGUEL

ILHA DO CORVO

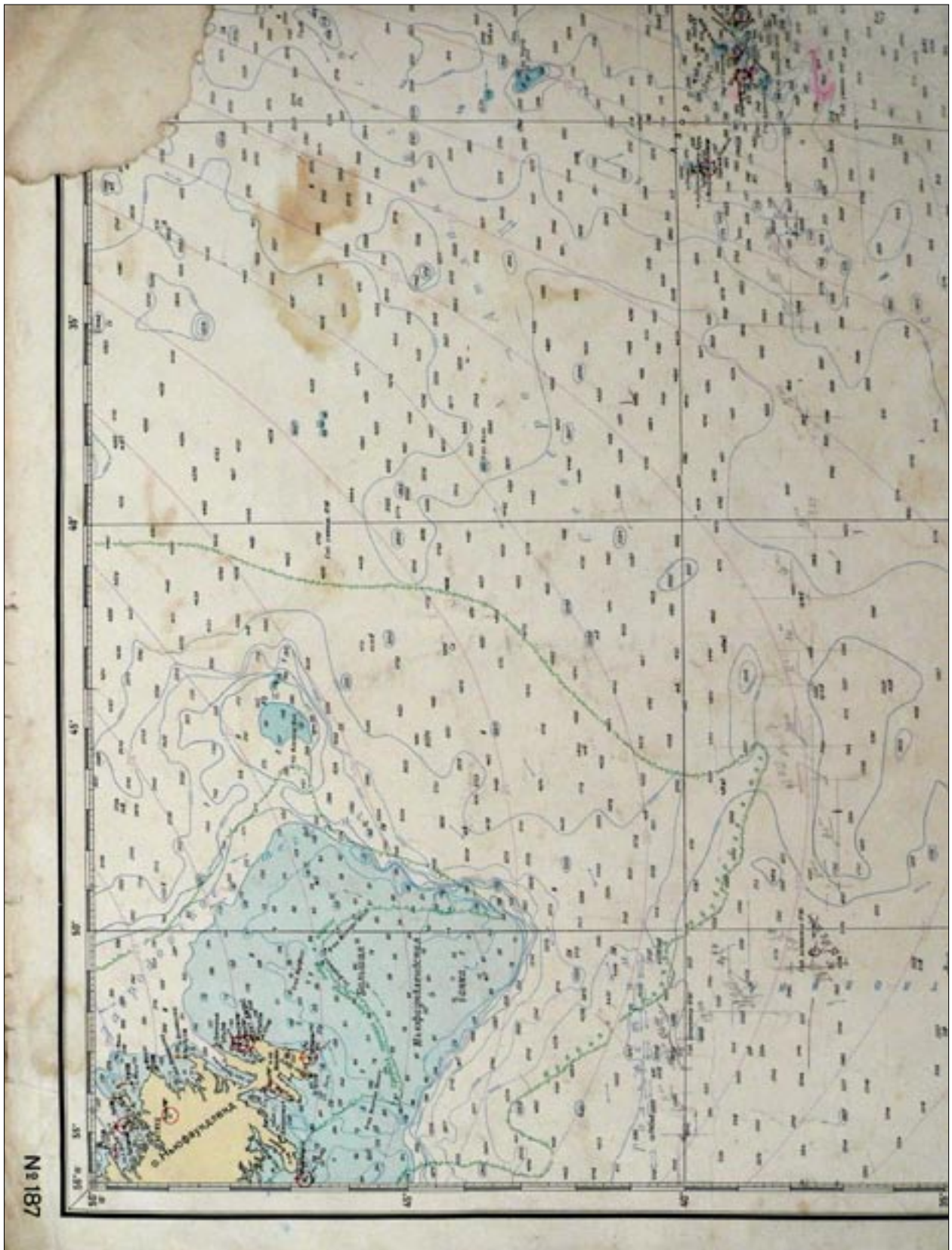

ILHA DAS FLORES

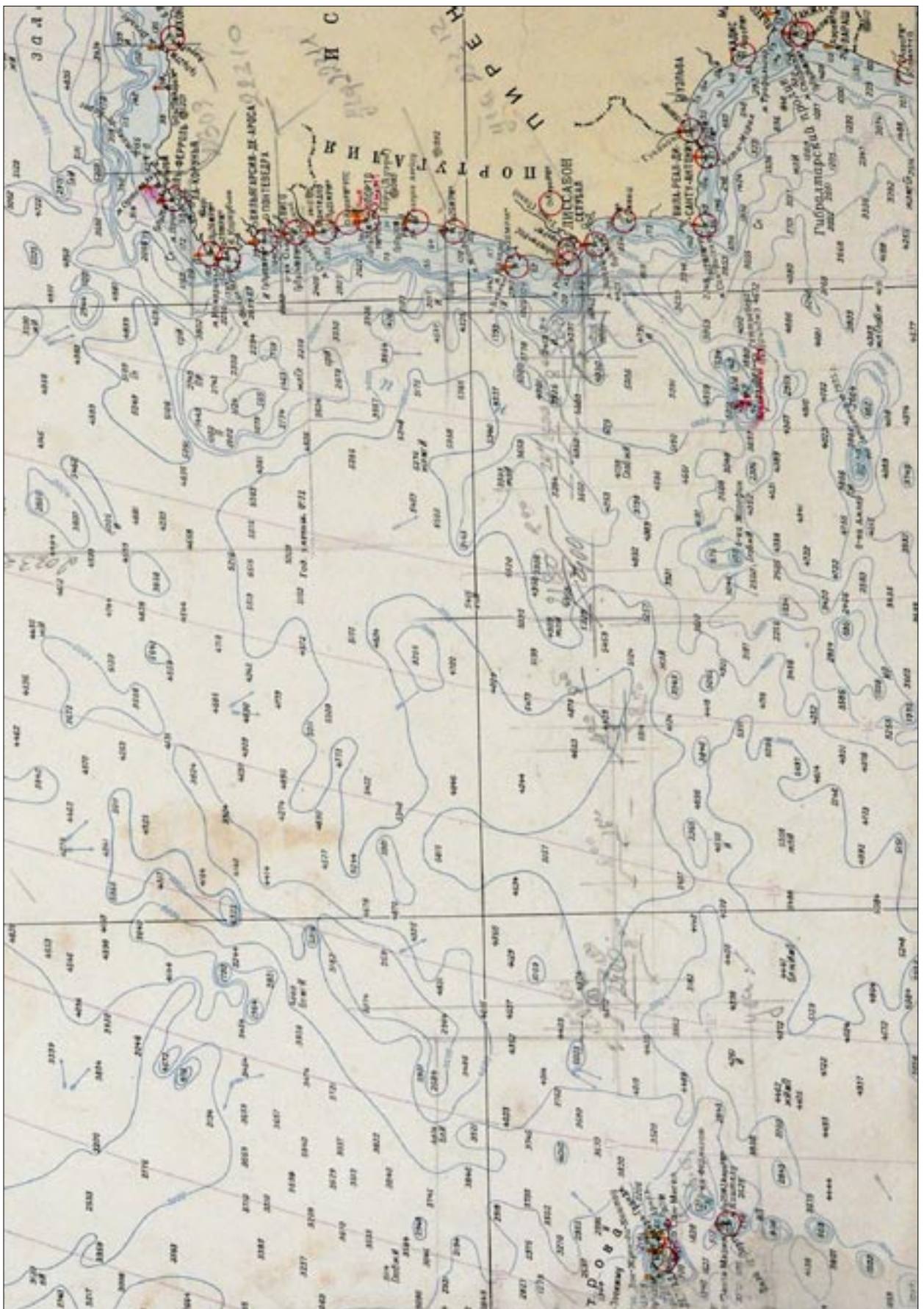

ARQUIPÉLAGO DOS AÇORES

*Generalinis jūrlapis 1955 m.
Iki Azorų.*

Nuo Azorų iki Lisabonos.

